

Hersenspinsels

Het is zaterdagavond en wederom staart een nog blanco tekstverwerkingsscherm mij aan. Een paar weken geleden startte ik precies op dezelfde manier en eigenlijk is het nog niet veel beter geworden. Mensen die mij een beetje kennen, weten dat de herfst en de winter nou niet mijn gezelligste perioden zijn. Als de blaadjes vallen, dan lijkt het soms net of dat ook in mijn hoofd gebeurt en begint het overdenken. Meestal lost zich dat vanzelf op als er weer nieuwe knoppen aan de bomen verschijnen en de zon weer gaat schijnen. Maar op de één of andere manier lijkt dat nu (even) niet te lukken. En hoe dat komt? Ik heb geen idee, maar soms lijkt het net een grote rokende puinhoop als ik kijk wat er de afgelopen jaren is gebeurd en hoe er nu soms uit ziet. In zeven jaar een scheiding en een kapot gelopen relatie verder, nog twee jaar geen cent te makken hebben en allerlei plannen die (tot nu toe) voor geen meter van de grond lijken te komen... Als je het zo opschrijft lijkt het peanuts, maar in mijn hoofd geeft het even een hoop mist. En probeer dan maar eens een leuk, grappig, ontroerend en tot nadenken aanzettend stukje te schrijven. Dat lukt dus even niet en dat is erg confronterend. Des te meer vanwege de soms harde toon die ik in het begin heb gebruikt tegen bepaalde mensen, die eigenlijk hadden moeten aanzetten tot wat meer lucht en zelfvertrouwen. En nu zit ik zelf even aan 'de andere kant' en heb ik met terugwerkende kracht nog meer spijt van die woorden dan ik toen al had.

Is het dan echt allemaal zo een grote ramspoed? Nee, natuurlijk niet! Want ik weet ook heus wel dat er mensen zijn die het nog minder bedeed hebben dan ik op dit moment. En daarnaast heb ik ook heus wel de wetenschap dat het vanaf nu alleen nog maar beter gaat worden. Alles heeft zijn tijd nodig, dus ook dit gaat voorbij en krijgt vanzelf een plekje in mijn eigen geschiedenisboek. Bovendien ben ik nog steeds gezegend met de allermooiste mensen die je maar kan wensen om me heen, gaat het op sommige gebieden ook juist weer erg goed en ben ik door alles ook weer heel erg gegroeid op vele vlakken. Maar waarom dan toch dit stukje? Omdat het soms nodig is om dingen van je af te schrijven. Ik ben dit hoekje ooit begonnen om door middel van verhalen en liedjes, dingen in ons leven en de wereld een ander perspectief te geven. Bovendien moesten deze stukjes de aanzet geven tot een nieuwe voorstelling en hier inspiratie voor geven. Et voila; inspiratie genoeg dus om te kunnen gebruiken voor wat mooie fragmenten. Bovendien moet ik nu ook ineens aan de tekst denken die ik ooit hoorde en even naar mezelf toe buig: 'Ik ben nu 59, als ik het nu nog verkloot heb ik geen tijd meer om het recht te breien!' En natuurlijk ben ik pas 45 jaar en heb ik tot nu toe alle kansen gehad om het recht te breien. Maar als we die kansen niet pakken, komt er ooit een keer dat moment dat we één keer die verkeerde beslissing nemen, we net een fles teveel drinken, elkaar boos de rug toekeren, we ons rood van schaamte de ogen ogen uit de kop huilen of we één keer teveel vergeten te zeggen hoe veel je van iemand houdt en je niet zonder iemand kunt, we een keer teveel op ons gevoel vertrouwen of (misschien nog wel belangrijker) juist een keer te weinig.

Normaal gesproken zou hier dan de clou moeten komen van het hele stuk. En eerlijk is eerlijk: daar kan ik genoeg over schrijven. Over hoe we wat meer naar elkaar om moeten kijken, niet altijd moeten verdrinken in ons eigen gelijk, niet constant op zoek hoeven te gaan naar tegenstellingen en elkaar ook juist mogen vinden in waar we het wel met elkaar over eens zijn of over dat we elkaar niet af hoeven te wijzen omdat we net iets anders denken over bepaalde zaken. Want de wereld draait (letterlijk en figuurlijk) door en er komt ooit een moment dat we daar spijt van kunnen gaan krijgen. Maar ik weet ook heus wel dat we daar allemaal van doordrongen zijn en dat men geen wijsneuzerige dikzak van dik in de veertig nodig hebben om dat van de daken te schreeuwen toch? Maar mocht je soms toevallig héél misschien je toch even verloren voelen, met je ziel onder de arm lopen of het gevoel hebben dat de wereld je niet snapt (of andersom!), lees dan (net als ik) dit stukje nog eens een keer terug en lach... Lach naar jezelf in de spiegel, om die prachtige zomerdag met veel vrolijkheid om je heen, om dat ene mooie liedje dat je hart laat juichen of die ene persoon die jouw dag weer iets meer kleur geeft. Maar boven alles: wees diegene die de ander ook weer even

laat lachen, al was het maar om de ander even niet te laten huilen. Tot volgende week (met hopelijk iets meer lach en luchtigheid)!